

Två dikter

av Gunnar Ekelöf

FRAGMENT

Sommaren är uppfyllda önskningar, men inte mina.
Vintern är de nya drömmars och önskningars tid,
komfortens och läslampans tid, planerandets tid
för de nöjsamma, de som betraktar fjolårets fotografier.
Mig lyster vår och höst. Vad jag kan med
är med en väns ord: barn och gamla människor,
de omedvetna och de mycket medvetna,
de som inte tagit vad de skall få
och de som lyckligt förlorat vad de har fått
men grundligt måste då levandet ha varit,
ty levde vi inte oftast för skolan? Så som liv
och mänskossamhälle gestaltat sig! Att icke äga
dessa kunskaper, eller ha glömt sina examina
så grundligt att endast abstraktionen är kvar!
Först då smakar ljuset och färgerna! Därför
ställer sig konstnären utanför.

PARTI

Sant att öknen är bitter.
Den är dock inte ett kloster och inte en regel.
Dess dyner har dock inga väderkvarnar
(ty om en öken utan hägring är här tal).
Det finns dock hjältar även utan sådana
och utan Dulcineor.
Det finns en storslagenhet i detta: att ingen ser en
om också bitterhet: att mänska är mänskas varg
och att först mänska utan varg är mänska.
Endast det vilda är rent och utan sentimentalitet.
Grundvatten finns i öknen som i den ensamma mänskan.
Grundvatten finns i törst, i att avstå och försaka
lervällingen, det samhälleliga kafferepet.